

hun saae, hvordan alle vendte sig imod ham, og hvordan navnlig hans Embedsbrødre alle som en sparkede ham fra sig som en skabet Hund, slog hendes Følelser om. Hun stillede sig dristig ved hans Side og erklærede, at naar *hun* kunde tilgive ham, kunde andre vel ogsaa. I et sidste opblussende Haab om Redning fik Mads Vestrup hende endogsaa overtalt til at gaa fra Hus til Hus i Sognet og samle Navne under et Bønskrift til Ministeren.

Men det var altsammen forgæves. Ikke Kongen selv havde kunnet frelse ham fra Vanæren. Straks efter Tilstaaelsen var han bleven suspenderet, og den lille jyske Landsby gav i et Par Dage samtlige Landets Blade et kærkomment Stof til Sensation. „Stor Præsteskandale i Jylland — En Bodsprædikant paa gale Veje — Hvad der skete bag Høstakken“, stod der i brølende Overskrifter i alle de smaa Sladderaviser. Ogsaa københavnske Blade sendte Reportere, der udfrittede Befolkningen og navnlig gjorde energiske Stormløb mod selve Præstegaarden for at faa Mads Vestrup eller i det mindste hans Kone og Børn i Tale og skaffe sig et Billede af dem. Hele Pressens glammende Støverkobbel blev sluppen løs paa den stakkels Mand som et Uvejr fra Helvede. Han havde lukket sig inde, havde gemt sig for alle, endog for sine Børn. Kun Stine var hos ham. Han sad i disse Rædselsdage med Hovedet paa hendes Skulder, og det var for ham, som om han var forstødt og forbandet ikke alene af Mennesker men ogsaa af sin Gud.

I et Par Uger ventede man i Favsing paa Kundgørelsen af hans endelige Afskedigelse, og det forlød, at han vilde komme til at tømme den bitre Kalk til Bunden, idet ogsaa Retten til at bære Kjole og Krave vilde blive ham fradømt.

Men forinden dette skete, tog Mads Vestrup selv Afsked med sin Menighed, og det paa en Maade, der skulde spørges vidt og hos mange vakte Tvivl om hans Tilregnelighed. Efter at han i al denne Tid ikke havde vist sig for nogen, sammenkaldte han en Dag ved Budsending og Klokkeringning til et Møde i Kirken, som han lod aabne trods Degnens Protester; og da Folk var samlede, traadte han frem i Kordøren i sit Ornat.

Aftensolen faldt ind paa hans Skikkelse, og man saae, at han